

отъ сиво-зелената стена на кукурузитѣ, едва се забелязваха кичеститѣ върхове на нѣколко дървета. Въ тѣхнитѣ шумнати клони нощуваше ятото. Сега, птицитѣ чакаха да притъмнѣе и внимателно наблюдаваха околността.

Откъмъ рѣката полѣхна хладна, едва доловима струя. Замириса на тиня. Тѣхниятъ вечеренъ вѣтрецъ постепенно се засили. Полето се оживи. Сѣнкитѣ на кукурузитѣ легнаха въ стърнищата, водата въ рѣкичката престана да лъщи, а меланхоличнитѣ куркания на жабитѣ започнаха да си чуватъ по-увѣрено и по-често.

Изведнѣжъ единъ отъ гължбитѣ, който стоеше на върха на най-високото дърво, трепна, сякашъ искаше да излети. Неговиятъ трепетъ се предаде на цѣлото ято.

Точно срещу слънцето, върху вечерното жълтеникаво небе се появи малка тъмно-кафява точка. Тя ту се увеличаваше, ту се губѣше надъ полето, като описваше широкъ, правиленъ кръгъ и се издигаше спираловидно. Следъ нѣколко минути тя сякашъ нарастна, оставила клюнналото слънце подъ себе си. Нейнитѣ кръгове станаха по-широки и постепенно се обърнаха въ неправилни елипси, чиито заострени краища все повече се приближаваха къмъ рѣкичката. Но тя растѣше тѣй бавно, че гължбитѣ не схващаха слабата разлика и продължаваха да я следятъ очудено. Съвсемъ незабелязано точицата се превърна въ тънка кафява чертица, после тая чертица се изду въ сръдната и изтънѣ въ краищата. Сега вече ясно личеха широкитѣ крила на сокола, който се приближаваше хитро къмъ ятото и, по обичая си, готвѣше се да го нападне отъ високо.

Неочаквано, сякашъ понесенъ отъ внезапно избухналъ вѣтрѣ, той се стрелна вѣнъ отъ елипсата, срещу течението на рѣката, като че бѣ видѣлъ нѣкаква друга плячка. Но сжщо тѣй внезапно той се изви въ широка джга и по тоя начинъ отведнѣжъ се озова надъ джбоветѣ.